

дашъ отъ далечъ, посрѣдь морето, и твоето тѣло, като стане играло на волнѣтъ, да са исхвърли, безъ надѣжда на погребеніе, на пѣсъка на този брѣгъ! Дано моитѣ очи го видѣтъ раскжсвано отъ орлитѣ! Тѣзи която обичашъ ще го види и тя: тя ще го види, ще ѝ са раскжса сърцето, и нейното отчаяніе ще направи моето щастіе.“

„Тѣй като говоряше, Калипеа имаше очитѣ си зачервени и распалены: погледѣтъ ѝ не са спирахъ на единъ предметъ; тѣ бѣхъ мрачны и дивы. Растреперанѣтъ ѝ устны бѣхъ чернoblѣдавы; сѣка минута са мѣнуваше цвѣта на лицето ѝ. Често една смъртна блѣдность покрываше лицето ѝ: сълзытъ ѝ не течахъ вече като другѣй пѣтъ изобилно; виждаше са че яростъта и отчаяніето бѣхъ пресушили изворѣтъ имъ, и едва капваше нѣкоя и друга на устнѣтъ ѝ. Гласѣтъ ѝ бѣше сышкавъ, трѣпкавъ и пресѣченъ.

Менторъ съгледваше сичкѣтъ ѝ движенія, и не говоряше нищо на Телѣмаха. Той са относаше къмъ него като къмъ боленъ отчаянъ, когото напуцатъ; той често мѣташе на него поглѣды състрадателны.

Телѣмахъ осѣщаше колко бѣше самъ повиненъ и недостоинъ за пріятелството на Ментора. Той не смѣяше да издигне очитѣ си, за да не са срѣщнѣтъ съ очитѣ на пріятеля му. Нѣкога пожелаваше да иде да са олуви о врата му, и да му докаже колко е раскаянъ за погрѣшкѣтъ си; но са въспираше ту отъ единъ лошъ срамъ, ту отъ страхъ да са не увлече толкози далечъ колкото той нещѣше за да са отърве отъ опасностьта; защото опасностьта му са виждаше пріятна, и той не можаше еще да са рѣши да побѣди лудата си страсть.

Боговетѣ и богынѣтъ олимпійскы събраны наедно и омѣлчаны имахъ прикованы очитѣ си на острова Калипсинъ, за да видѣтъ кой ще остане побѣдитель, Минерва ли или Купидонъ.

Купидонъ, като играеше съ нимфѣтъ бѣ турилъ въ огнь сичкыя островъ. Минерва, подъ образа на Ментора, употребяваше ревностьта, нераздѣлна отъ любовьта, противъ самата любовь. Юпитеръ бѣ рѣшилъ да бѣде зритель въ тѣзи война, и да стои неутраленъ.

Между туй Евхариса, която са боеше да не ѝ из-